

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 126

Ianuarie 2010

Frasik c. Poloniei - 22933/02

Hotărâre din 5.1.2010 [Secția a IV-a]

Articolul 12

Dreptul la căsătorie

Refuzul de a autoriza un deținut să se căsătorească în închisoare : *violare*

În fapt – Reclamantul a fost încarcerat în septembrie 2000, urmare a unei plângeri depusă de o femeie, care susținea că acesta a violat-o și bătut-o. Ei au avut o relație care a durat aproximativ patru ani, dar care s-a terminat cu câteva luni înainte. Începând cu decembrie 2000, aceștia au solicitat în nenumărate rânduri procurorului, în zadar, ca reclamantul să fie liberat sub supraveghere polițienească deoarece s-au împăcat și doreau să se căsătorească. La deschiderea procesului, victima a cerut instanței de fond să o dispenseze de a depune mărturii împotriva reclamantului. În 2001, instanța de fond a refuzat reclamantului autorizația de a se căsători în penitenciar deoarece acesta dorea să împiedice victima să-și exercite dreptul său marital de a nu depune mărturii împotriva acestuia. Judecătorul a considerat, de asemenea, că penitenciarul nu era un loc potrivit pentru a organiza o ceremonie de mariaj și că sinceritatea intențiilor cuplului era dubioasă deoarece aceștia „nu și-au oficializat relația” înainte. Reclamantul a fost condamnat ulterior la pedeapsa cu închisoarea pentru viol și amenințări. Curtea Supremă de Justiție a confirmat condamnarea, declarând că refuzul de autoriza reclamantul să se căsătorească în închisoare, ar încălca în mod vădit articolul 12 din Convenție.

În drept – Articolul 12: Curtea nu vede niciun motiv de ce instanța de fond a pus la îndoială faptul dacă calitatea relației dintre reclamant și partenera lui era de natură să justifice decizia lor de a se căsători sau dacă momentul și locul ales erau potrivite. Alegerea unui sau a unei partenere și decizia de a se căsători, fie în libertate sau în închisoare, este o chestiune strict privată și personală. Sub

aspectul articolului 12, rolul autorităților consistă în a se asigura că dreptul de a se căsători este exercitat „conform legilor naționale” (care trebuie să fie compatibile cu Convenția), dar acestea nu au dreptul să împiedice decizia unui deținut de a stabili o relație maritală cu persoană la alegerea sa. Problema nu este de a determina dacă este rezonabil ca un deținut să se căsătorească în închisoare, dar de a determina modalitățile practice. În plus, autoritățile nu pot impune restricții dreptului de a se căsători cu excepția invocării unor considerații importante, cum ar fi securitatea penitenciarului sau prevenirea infracțiunilor și apărarea ordinii. În speță, este convingerea judecătorului că mariajul ar avea consecințe negative asupra procedurii de audiere a martorilor, care a justificat aplicarea unei interdicții de a se căsători în timpul procesului. Această interdicție nu avea totuși o bază legală deoarece în temeiul dreptului polonez faptul că unul dintre viitorii soți este acuzat și altul victimă într-o procedură penală, nu constituie un obstacol juridic sau de fapt pentru a încheia o căsătorie. Dacă reclamantul nu ar fi fost în detenție, nu ar fi existat nicio posibilitate de a-l împiedica să se căsătorească în fața oficiului stării civile, în orice moment, pe parcursul procesului. De asemenea, autoritățile stării civile nu ar fi pus în discuție sinceritatea sentimentelor înainte de oficializarea relației. În consecință, Curtea este de acord cu aprecierea Curții Supreme, conform căreia limitarea dreptului reclamantului de a se căsători, a fost disproporționată și arbitrară. Curtea nu poate să adere la argumentul Guvernului, potrivit căruia, reclamantului îi era permis să se căsătorească cu victima în viitor și că aceasta diminua consecințele interdicției. Faptul de a impune un termen pentru a încheia o căsătorie, persoanelor care au atins vârsta adultă și îndeplinesc toate condițiile prevăzute de dreptul național pentru a se căsători, nu este justificat sub aspectul articolului 12. Dreptul polonez acorda autorităților poloneze toată latitudinea pentru a statua asupra cererii unui deținut de a se căsători. Nicio prevedere specifică a dreptului național nu se referă la căsătoria în detenție, dar părerea Curții este că articolul 12 nu cere statului să introducă legi separate sau reguli specifice privind mariajul deținuților, dat fiind că detenția nu constituie un obstacol juridic pentru căsătorie. De asemenea, nu există nicio diferență a situației juridice între persoanele aflate în detenție și cele în libertate în ceea ce privește eligibilitatea de a se căsători. În speță, violarea Convenției reiese nu din lipsa regulilor detaliate privind mariajul în detenție, ci din lipsa de indulgență de care a dat dovadă judecătorul național exercitându-și puterea discreționar și din cauză că nu a asigurat un just echilibru între diverse interese publice și private în cauză, într-o manieră conformă Convenției. Deși instanța competentă a acționat astfel pentru a asigura buna desfășurare a procesului – ceea ce reprezenta un interes legitim – , acesta a pierdut din vedere necesitatea de a asigura respectarea drepturilor fundamentale garantate reclamantului de Convenție. Prin urmare, măsura aplicată a adus atingere în substanță dreptului reclamantului de a se căsători.

Concluzie: Violare (unanimitate).

Articolul 13: Guvernul a admis că nu există nicio procedură prin care reclamantul ar fi putut contesta în mod eficient decizia care i-a refuzat dreptul de a se căsători în detenție.

Concluzie: violare (unanimitate).

Curtea a conclud de asemenea asupra violării articolului 5 § 4.

Articolul 41: 5 000 EUR pentru daune morale.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reprodusă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.